

Universul Literar

Director : STELIAN POPESCU

REDACTIA :

No. 11, Str. Brezoianu, No. 11

ABONAMENT :

= Leu 10 Anual =

ADMINISTRAȚIA :

No. 11, Str. Brezoianu, No. 11.

PETRE ISPIRESCU

lată figura cea mai nedreptățită din toată galeria adevăraților scriitori români. Dintre toți uitații, el a fost cel mai nesocotit.

Nesocotit în viață, uitat după moarte, să ne mărturisim neomenia și să recunoaștem că pentru regele basmului românesc, nu s'a găsit nici până astăzi câțiva bolovani de piatră și câteva chilograme de bronz.

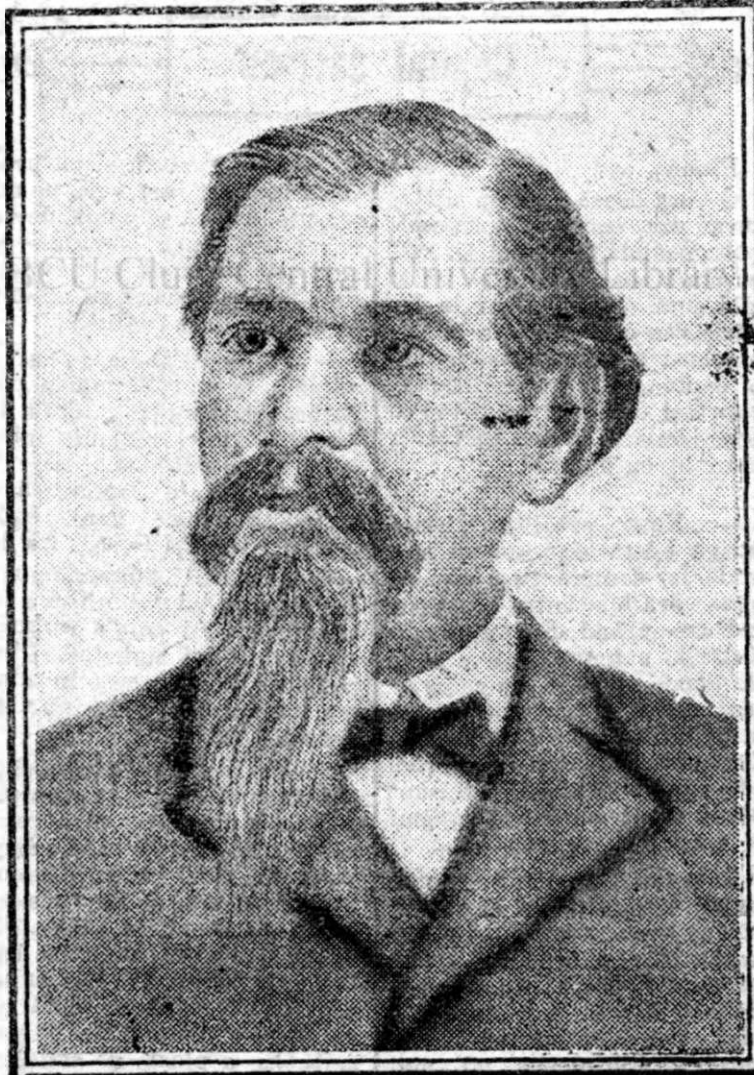
Ispirescu s'a născut la București în 1830 și a murit tot aci în toamna anului 1887, deci 57 de ani de viață, dar ce monument literar n'a creat el în această scurtă existență!

Dela vârsta de 14 ani el lucrează ca simplu ucenic în tipografia Carcalechi; ajunge pe la 1857 director la tipografia națională, apoi director la tipografia C. A. Rosetti. Pe la 1864 înființează cu Walter și Göbl tipografia „Lucrătorilor asociați” și nu mult după aceea e numit director al Imprimeriei Statului, dar nu stă mult nici aci și la 1868 demisionând, întemeiază tipografia „Laboratorilor români” în tovărășie cu Conduratu, Georgian și alții, instituție care mai târziu rămâne numai pe seama lui și cum a dus-o, câte ne cazuri a îndurat, numai el le-a știut, căci datorțiile ei abia le-a putut plăti cu câteva zile înainte de a închide ochii.

L'am cunoscut: un om blajin, modest ca toți cei cu scânteia chemării în suflet, dulce și cumpănit la vorbă, o adevărată comoară de cum deschidea gura, unchișul sfânt al neamului.

Și așa cum a trăit, neluat în seamă, fără onoruri și fără altă grijă decât munca istovitoare a atelierului, așa

făcea acolo studiile, o determină pe geniala studentă să scrie tatălui ei aceste câteva impresii:



a și murit: doi-trei prieteni cari l'am dus dela căsuța lui de lângă biserica Oțetari, la cimitir.

Indiferența în care s'a stins această luminosă figură a literilor române, auzită la Paris de Iulia Hasdeu care-și

„Am citit cu o vie durere artăcolul despre Ispirescu; zic cu durere, căci am văzut că nimeni în civilizația noastră Românie nu s'a gândit să cinstească înmormântarea acestui om cu adevărat vrednic de laudă, care și-a slujit patria conștiincios și fără recla-

mă și pe care-l admir și-i venerez. În mormântarea lui s'a petrecut în tăcere și'n întunec. Aceasta fără îndoială face onoare mortului și încunună bine o viață stăruitoare și modestă, dar face necinste țării care lasă să se stingă astfel singurele, adevăratele glorii cu cari se poate mândri, fără să-și arate cea mai mică părere de rău, cea mai mică simpatie pentru acest luptător care moare făcându-și datoria. Găsec aceasta revoltător și roșesc pentru... pentru... pentru toată România. Asta ne este țara aceea tânără, însuflețită de simțiminte mălate și generoase? Aida del ta noi se cilește Mañon Lescaut, Maître de forges și l'Abbé Constantin, dar basmele lui Ispirescu! Ce sunt alee?”

Și avea dreptate să se revolte prececea noastră poezie, căci n'am văzut o înmormântare mai săracă și mai nedemnă de marele român pe care-l conduceam la locul de vecinică odihnă.

Când citești basmele lui Ispirescu și se pare că le sorbi din gura vreunui unchiș sfânt și plin de dulci, care le desiră la vreo clacă în limbă curat și neaș românescă și că le-ai mai auzit când va în copilărie ai-doma spuse. Dar să fi avut norocul, pe care l'am avut unii, să le auzi din însăși gura lui! Atunci blândul și fermecătorul povestitor al celor mai frumoase fantezii ale închipuirii românești, apărea altul, se încălzea, făcea să răsune graiul acela dulce al cărui meșteșug la puțin l'am cunoscut și simțea în acest om pe păstrătorul credincios și cinstit al aceluia teaur național transmis din

generație în generație, care se cheamă **basmele tuturilor românilor**, pe slujitorul destoinic din altarul literelor române, care sub inspirația genului rasei, a creat icoane pe cari le-a dăruit cu odoare de mare preț. Atunci trăia el în lumea aceia pe care o mânia ca un adevărat stăpân, în lumea Feți Frumosoilor cu ochi seninți, cu obraji plerici și cu păr adoma cu pana corbului, în lumea Cosinzelenor bune de sorbit într'o „bărdăcută de apă“, a zmeilor cari vărsau jeratec pe nări, a spiriduşilor, cailor năzdrăvani, puricilor potcoviți cu 99 de ocale, păsărilor măiestre, zgripturoașelor, palatelor fermecate, cu grădini vrăjite, cu meri cu totul și cu totul de aur, cu domnițe cari dormeau de veacuri în așteptarea feciorului de împărat care să le destepie, cu Păcală, cu Strimbă lemne și Sfărâmbă pietre, cu Muma pădurei, cu Sf. Vineri, cu câte minuni și minunății toate!

Și oricât s'ar părea de ușoară indeletnicirea asta de a mânui o întreagă lume cu viață atât de variată și specifică, în realitate e foarte greu să crezi un basm chiar atunci când trebuie să-l redai după ce l'ai auzit. În genul acesta cărpaci nu se admit; se cere să fi meșteșugar desăvârșit. Trebuie să ai liniște sufletească, apoi imaginație multă și bogată, să știi să dai viața ființelor pe cari le miști și cadrului în care le miști, să colbrezi expunerea, să mănuești dialogul în adevărat maestru, să nu tărăgânești acțiunea, să faci să intervină situații noi și neprevăzute din cari să evidentiezi efectele; într'un cuvânt, un rol mai mare și mai greu decât al autorului unui grandios spectacol în care să prevezi totul, să nu-ți scape nici un amănunt, să interosezi la fiecare pas, să plăci și să zmulgi admirația.

Și pe deasupra acestora, se mai cere ceva: să fii stăpân pe o românească curată pe care s'o cunoști în toate tainele ei, fiindcă nu e destul să cunoști limba pentru ca să scrii un basm; trebuie să cunoști o anumită limbă: limba basmelor. Nu poți pune în gura lumii unui basm

orice românească; n'o poți pune nici pe aceia în care ai prins-o, fiindcă nu totdeauna e cea adevărată, nici pe a ta proprie dacă nu e deprinsă cu factura genului; trebuie a nume limbă specifică a basmului. De aceia cel ce scrie basmul e un creator și nu un culegător, pentru că de și cules, de și auzit, îți trebuie atâtea mijloace proprii, cari dacă se indeplinesc, dacă izbutesc, constituie o creație.

Pe urmele lui Ispirescu, ar fi călcat Dumitru Stăncescu, dacă nu l'ar fi surprins moartea în plină activitate, înainte de a fi împlinit 30 de ani. Ar fi călcat, fiindcă avea dăru și avea și pregătirea. De aceia, puținul care a rămas

de la el, merită toată atenția și toată cinstea.

În genul acesta al literaturii noastre însă, Petre Ispirescu este capul de școală nediscutat, reprezentantul necontestat al genului, regele până azi înmăitabil, al basmului românesc.

Belșugul de imagini, puritatea și dulceața limbii, măiestria coloritului, dibăcia în provocarea efectelor și totuși simplitatea în toată această manifestare de daruri, nu se putea să nu facă din omul care le intrupa, artistul desăvârșit care a rămas și care va rămâne în literatura română ca premergătorul genului.

Torbil

Copilul sărman

Plouă...

O bură deasă, ca prin silită se cerne din cerul ca de plumb, pătrunzându-te până la case cu umezeală de ghiță. Străzile sunt pustii... Doar la berăria din colț cheful e în toi; o orhestră zgomotoasă cântă o cantonetă la modă; clienții cuprinși de fericirea beției o acompaniază bătând tactul cu mâinile, cu pumnii...

— „Năut prăjiit...“, mai strigă odată, dar nimeni nu-l aude. Își strânge coșul la piept și se vârbă bine între burlean și zid, tremurând din toate mădușurile pătruns până la piele de ploaia ce cade din ce în ce mai deasă, și mai înghețată, și privirile îi fug fără voie pe fereastră, înăuntru... Toți râd, toți sunt mulțumiți, toți sunt sătui, și toți au bani... numai el e trist și nemulțumit...

Tată-său i-a cerut pentru astăzi șase lei — și el abia a strâns vreo cinc... și o să-l bată... că ei sunt săraci... mamă-sa e bolnavă rău de vreo doi ani de zile, tată-său... el a fost nemorocita patimă a bănturei și frățină-său, al mai mare știa îl aduce pâinea de toate zilele...

Și în mînca vede odată sărăcăcioasă și înghețată pe mamă-sa pe un pat de scânduri tușind sec, de i se zgudue tot trupul uscat de chin, de boală, de mizerie...

În colțul celalt vede pe tată-său, cu ochii tulburi cu fața

vănată de băntură și pururea injurând... și fără voie, pe nesimțite, ochii i se umple de lacrimi ce-i curg șinoale — și cari se amestecă cu suvițele de apă ce se scurg pe căciulă și apoi pe fața-i ofițită.

— ... Și de ce să fie numai ei săraci... de ce el să umble gol, desbrăcat, desculț... lănit de foame... de ce măicuța lui e bolnavă de doi ani... de ce tată-său îl bate mereu, când nu poate aduce bani, bani mulți?... Dece?... Dece?... Cu ce este el vinovat? Și gânduri nedesluite prind a se infiripa în căpușorul lui ce s'a rezimat obosit de zidul înghețat, și în-trebările i se ciocnesc în mînca lui amestecată de chinuri și nevoi...

— „Eri a vândut țigări și a câștigat trei lei... a văzut niște portocale frumoase și a cumpărat una, pe toți banii câștigați; dar când i-a cerut școala tată-său, și i-a spus la prava, l'a snopit în hățăi... Și acum îl doare... Dece l'a bătut?... Ce făcuse el?... Barem nu a putut s'o mănânce toată, că i-a furat-o țiganul ăla blestemat... Și o ploaie de sudămi pornește împotriva hotului ticălos; și privirile i stinse rățesc prin berăria plină de veselie și luminată ca ziua.

— ... Soba e roșie... roșie, de căldură, doar a noastră e rece și neagră... Dece? Mai deunăzi a adus el un brat de lemne toamal dela pădure, dar l'a prins un om, păzitorul poate

și l'a bătut, și i le-a luat... ce? Când a venit cu toată gura acasă, l'a mai bătut, totă-său și l'a gonit. El acu el era de vină?!

— ... Ce cald ce bine trebuie să fie înăuntru... și fața-i e șie de frig o lipsește de gemenul ud, și privirile poftite, a cătă spre animația din salo. Dar îl vede o cocoană cu obraji tare vopsiți, și îi spus ceva chelnerului și acesta grăbește să tragă perdelele.

El, rămânând înmărmurit Prin pânza albă se văd adesea umbre mari, ca niște surd din povești, cu forme fantastice, trecând în goană...

— ... Acum, de ce i-a tras patul... ce rău făcă el dacă privea? nu cerea nimic... nu zicea nimic... Și un simțământ de ură, de sfârșeală, de mâhnire, de disperare, îi învăluiește mînca și turbură curățenia sufletului lui de copil nevinovat. Întru țărzu, o mână brutală îl zmulge din amonire:

— Hai — cară-te de aici, picuțel!

E sergentul. Se școală și cătinându-se, încă nedesmeticit, pleacă, lipăind cu ghetele mari, pline de noroiul clisos, spre casă... Da' banii, îi mai ține? sau i-o fi pierdut?... ca atunci!

O sudcare rece îi cuprinde trupșorul stăbănog...

Groaza de bruta de-acasă îl face să nu simtă torentul ploaiei... Ia sta!... un frane în vestă... doi în haină, fac trei... unu în buzunarul dela pantaloni, patru... ei! dar încă unul. Un nod i se ridică în piept... Două lacrimi mari, ca două boboite de mărgăritar îi îngreunează genele... O Doamne, unde-o fi?... Mai numără odată, se mai caută, iar numără, s'asează pe marginea trotuarului și se descaltă... dar... nu el!

— „Ce mă fac eu de-acum! Iar o să mă bată... Parcă vede fața îndobitocită a bețivului... par'că îi aude injurăturile...“

Doamne, Dumnezeuule, ajută-mă!... Unde e oare?... Par'că o rază divină îi luminează mînca... ah! da... în căciulă e al cincilea franc...

L'a găsit... sare în sus de bucurie și pleacă spre casă cântând un cântecel auzit pe la berării:

— I-auzi, i-auzi, i-auzi, i-auzi i-a...

I. I. Nedeleșcu-Giurgiu

SONETE

Coboară-te iubito în grădină,
 Învăluită'n vraja amintirii.
 Să vezi cum înflorit-au trandafirii
 În ploaia arzătoare de lumină.

Coboară-te cât încă mai e viață
 În florile stropite'n roș de sânge.
 Curând de tot tulpinile s'or frânge
 De vântul toamnei triste, ce îngheață.

Ca'n vremile uitate, — ale vegherii
 Năntea lor cu jale te oprește
 Și-ascultă-le cântările durerii

E toamna cea din urmă... le privește,
 Căci orice zi ce moare'n umbra serii
 E încă o floare ce se ofilește.

* * *

Un sol de pace vine spre cetate,
 În vârful unei sulfi c'o năframă;
 La poarta de stejar străjerli cheamă
 Să le vestească trista noutate.

Pe ziduri se arată fără teamă
 Plăeșii toși cu flintele'ncărcate:
 „Măria Sa Sobieski azi socoate
 Că trebuie să-i dați cetatea'n seamă“.

Un vechiu străjer cărunț pe ziduri sue:
 Zi-le elui că ceartă nu-i să'ncapă,
 Că nu-s avert, nici hrană aici nu e;

Iar dacă alte gânduri îl adapă
 Străjerii dela Neamț din cetățue
 Vor ști să-i scrie slove să-i priccapă.

Pe căi nebănuite azi mă cheamă
 O vijelie rea, fără de lege:
 Nu știu de sufletu-mi poate'nțelege
 Porunca-i necuprinsă, fără seamă.

Nu știu... și-o aspră, netăfrântă teamă,
 Chiuuitoare'n inimă-mi s'alege:
 „Spre cari feluri mari, în veci pribege,
 A vieții mele pace se destramă?“

Din șirul vremii-o clipă rătăcită
 Coboară'n sufletu-mi cu'nfrigurare,
 Pe-o rază aurie, fericită.

— Tu chip ceresc, cu vrăji stăpânitoare,
 Iachide vieții mele-a ta ispită
 Și cheamă-ți visurile călătoare. —

* * *

Am fost de față azi la un spectacol,
 Spectacol rar, nu doar de operetă:
 Un biet bătrân cânta dintr'o flașnetă
 Și-un papagal pe ea era oracol.

O lume elegantă și cochetă
 Trecea'mbrâncindu-l ca pe un obstacol;
 Dar el cânta într'una, c'e miracol;
 În ochii șterși c'o lacrimă discretă.

Am zis mai sus miracol, deși, nu e,
 Căci bietul moș cânta un cântec liric,
 Un cântec fals, ce și-azi în cap îmi huc.

Și mi-a părut ast cânt un imn faldic,
 Cum ascultam în gloată la statue
 Discursul grav al unui om oltic.

Victor Dimitriu



DOUĂ SUFLETE

Se iubeau cu pasiune și în taină de mult timp.

Orgolios, sever, tiran absolut, cum îl descriau cei mai mulți, el îi apăruse ca puternicul, înțeleptul, bunul, generosul, unicul în care ea putuse să se încreadă. fără teamă de nenorocire; ea, așa de mitică, așa de gingașe, atât de debilă, se înlanțuise puternic de el, în care i se păruse că a găsit un sprijin bun, un sfat sigur, îndestularea completă a traiului, conducătorul infailibil, și, în lupte, îndoeli, în dureri, în toată viața ei s'ar fi plecat cu dragă inimă voinei lui, gata să îndure o autoritate și mai aspră.

Pentru el însă, fecioara se înălțase într-o sferă de idealitate prea puțin comună; era visul cu toate nefermirile și dulcile lui năluciri-neobișnuite, era idolul neatins, pe care-l adora respectos, era raza de soare primăvărată al vieții lui triste; pentru ea ceda forța de care i se răspândise faima, în fața ei tăceau toate sentimentele de orgoliu, de domănare, de glorie deșartă și devenea umilit, supus, devot....

Pătruns adânc de superioritatea lui, el încerca toate mijloacele pentru a nu face să răsară în moral ceace era evident în fizic, și vorbele lui și scrisorile, erau în totdeauna rugăciuni umile, cereri dulci, sfaturi pline de dragoste...

Nu se gândeau nici unul nici celalt la o schimbare mai bună în existența lor; prea mândri și cinștiți pentru a căuta o legătură nepermisă, știau că pentru fericirea lor trebuise să se ascundă ca într'un mormânt și din egoismul crud al unei astfel de soluțiuni goneau orice gând al lor; trăiau astfel într-o comunitate de gândiri, de aspirațiuni, de temeri și dureri; — scrisori dese, dragi, mângâetore, delicate; priviri, cuvinte, mângâeri furțose; viața intelectuală a unuia pătrunzând în cealaltă și atât le era de ajuns.

Ca un trăsnet trecu furtușă peste capul lor și îi doborâ!

...Și când taina fu desvăluită, când răutatea omenească

și calomnia pângăriră această dragoste sublimă, când ironia le străpunse inima ca o lovitură de cuțit, ea nu se revoltă, nu se rugă, nu caută să se desvinovățească; însă pentru liniștea lui și a ei, îl rugă s'o lase să plece și, înfrântă, obosită, bolnavă, cu inima sângărândă, fugi departe, cu chipul iubitelui în suflet și în minte, cu unica dragoste neîntinată în inimă...

Departee... Departee... fu binefăcătoarea celor săraci, mângâetorearea celor nefericiți, sora celor orfani: suferi. plânse și se rugă, așteptând sfârșitul...

Const. Nutzescu

Cântec de dor...

Foaie verde de alun,
Dorule cum să te'nun,
Căci ești dorule hain,
Sufletu-mi strivești de chin.

Foaie verde de sulcînă,
Dor nebun tu ești de vind,
Că găsesc în orice loc,
Ochii lui cu tainic foc...

Foaie verde rosmărin
D'ași muri să scap de chin,
Și să uit că te-am iubit...
Dorului să-i pun sfârșit...

Foaie verde foi de nufăr,
Dorule să nu mai sufăr...
Mult ești dorule cumplit.
Inimă tu mi-ai robit...

Foaie verde mușețel
Du-te dorule la el,
Spune-i că l'am avut drag
Ș'apoi mori o! dor pribeag.

Florina del Floro

CANTEC

— HEINE —

Stau stelele pe cer. Albesc
De veacuri întinuite,
De veci se chiamă, se privesc
Și mor îndrăgostite.

Vorbesc în gmiul lor cu rost
O limbă prea frumoasă,
Ce patru învâțați a fost
Și este neînțeleasă.

Doar eu de-o înțeleg ades...
În dragostea-mi senină,
Căci eu de dascăl mi-am ales
Obrăzi-i de lumină.

Ioan Totu

De dragul ei

Nu mi-o mai ieși din mîntie
Cât e lumea și pământul;
Dar furai pe cele sfinte
Să-l am prieten ca'năntie,
Să nu ducă, vorba, vântul.

Judecă și vezi de-i bine
Că tu și spune-mi drept;
Om sunt doară, tot ca tine,
Și când mă gândesc îmi vine
Să-i pui flinte'n piept.

Auzi tu, auzi, Șerban,
— Dacă asta se mai poate! —
El, să-mi fie ei dușman...
Îl știam abia d'un an,
Și-l prinsesem frate.

Pe Florica tu o știi
Nu de-o vară, nu d'un an
Vă cunoașteți de copii
Dar nici-când n'ai îndrăsnit
Ce-andrăsnit Șerban.

Știa bine că mi-e dragă,
Și că vreau să fie-a mea;
Gura ei, — o coaptă fragă,
Cu temei, ei nu de șagă,
Că să m'oa ia.

La'nvâțat vre-o scriptoroaică:
— Poartă'n sân un corn de bou,
Și cu păr dela lupoaică,
Și apoi sărut-o maică,
Chiar de anul nou.

A făcut așa juratul,
Și Florica nu mi-a spus;
Podte mă'ndemna păcatul,
Și apoi știa tot șatul
Câte supt și nu's.

D'aia am tăcut atunci...
Cu nebunul când te iei,
Vina cată s'o arunce,
Și ies vorbe, de-ți faci cruce,
Tot pe seama ei.

Gândul și-o'nplini mișelul,
Când o arde'n bălă apa
Iar când or schimba inelul,
Să-și plătească căpițelul
Și să-și sape groapa.

Licsandru Delastână

SCRISOARE

Azi mă gândesc la tine, mai mult ca ori și când
Și iar te am aproape în suflet și în gând,
Te văd venind spre mine și brațele întinzi
Cu aceiași voluptate, cercând să mă cuprinzi
Și șoapta-ți de iubire, o simt plutind prin casă
În noaptea asta'n care tăcerea grea se lasă.

A fost un vis, știu bine, un vis ce s'a născut
Dintr'o privire doară, s'apună'ntr'un sărut,
Un vis sublim pe care noi l'am trăit simțind
O clipă fericirea în suflet licărind,
Așa sfios și dulce în vrajă ne-a cuprins...
Tu ești învingătoare și eu rămân învins.

Acum când știu prea bine că totul e pierdut
De ce mă poartă gândul din nou în spre trecut?
De ce mi-e dor de tine? de ce mereu te chem
Cu atâta înfrigurare, în loc să te blestem?
De ce pe buză'mi arde sărutul tău dintâi
Și ingenuchiat în față a'și vrea ca să-și rămâi?

A fost un vis și visul acesta am să-l port
O veșnicie întreagă în sufletul meu mort,
Am să trăiesc prin vraja și sfânta lui scripă
Îndrăgostit de-apururi de-o dulce nălucire
Și-așa vor trece anii și tu în visul meu
Ai să rămâi frumoasă și tânără mereu...

I. Const. Perletzeanu



IMPRESII NOCTURNE...

O noapte de Mai.

—Soarele și-a ascuns chipul îmbujorat dincolo de orizont obosit de lungă-i călătorie din cursul zilei; pic-tând în urnă-i cu o pulbere aeriană roșiatică, albastrul adânc și infinit.

Soli nopții investmântați în mantii negre, uriașe și opace, cobor molcom din înălțimile amelor, învăluind pe nesimțite pământul în valuri de umbre...

În aer plutește o liniște dulce, aproape desăvârșită, întreruptă abia când și cînd de un sunet rar și vag ca un ecou slab rătăcit din depărtări, sau de fâlfâitul fantastic al aripilor vreunei păsări întârziate...

Un zefir adie ușor prin frunze mângâindu-mi fruntea cu blîndetea unei mâini delicate de femeie...

Noaptea — o zână capricioasă cu fața veșnic acoperită de un văl negru, cernit... și cu privirile întunecate, — pune tot mai mult stăpânire pe întînsul adorat; și se pregătește de gîteala nupțială, la lumina al-băstrie a lunei: un glob i-mens electric suspendat în nemărginirile tavanului violet presărat cu miliarde de scînteii...

În drumul său atractiv în jurul astrului iubit, luna risipește pretutindeni cu dărnicie razele-i argintii, oglin-dindu-și chipul în apele cristaline reci și tremurătoare ale Bistriței, ce se avîntă în vale plescăind încet și murmurînd în limba ei neînțeleasă o melodie tristă ca un plîns dureros: un complex de tonuri, stîNSE... macabre... stranii!

„Pietricica“ învălue în umbra-i colosală tot orașul amorsit ca prin farmec. Îndreptându-și semeață creștetul său stîncos spre cer sorbind cu nesățiu razele lunei ce-i scaldă spirărea pleșuvă; iar de cealaltă parte „Cornegura“ și naltă mîndră coama-i stufoasă, privind în depărtare fondu-

rile viorii ale piscurilor din mijlocul cărora deabia se zărește vârful „Ceahlăului“, pierdut în noapte... adîncit în neguri, ca un colorit vag, puțin estompat, pe marele tablou al naturei...

Nu se mai aude nici un sgomot... somnul a pus stă-

și sfînte pe cari le-am pără-sit mînat de o soartă vître-gă spre alte zări... sîlt să rătăcesc pe cărări străine lipsit de mîngăeri și de iubire...

Mă așez în neștire pe o bancă adumbrită de proec-țiile fantastice ale pomilor, și rămân tînut acolo, cu capul sprijinit în mâini cu ochii ațintîți în gol... nemai îndrăznînd să privesc ca altă dată în spre fereastra luminată, cînd așteptam să

O pereche de îndrăgos-țiți, braț la braț, gură în gu-ră, adânciți în soapte tîni-ce, misterioase!...

Ea pare un inger blond, investmântat în spumele mării, — cu mișcări svelte și grațioase, el înalt, voinic și sensual, — un Romeo, mai puțin patetic și cura-jos...

Își vorbesc, pripit, mis-terios și dulce, se îmbrăți-șează cu pasiune, repetân-du-și din cînd în cînd ca un refren banal... aceleaș două cuvinte veșnic neschimba-te... sorbind insectați, necta-rii dulci, parfumat și vo-luptos al sărutărilor: con-tactul plăcut al buzelor pe-cetluind afecțiile...; aceiaș veche poveste a dragostei eterne... totdeauna nouă... Și se adîncesc în noaptea frunzișelor, adumbrite... în întunecimea fermecătoare a tufișelor, dornici de singu-rătate...

Iubiți-vă, cât timp, sca-pără în inimile voastre scin-teia tinereții; iubiți-vă, căci mai tîrziu veți avea ce răs-coli în noianul trecutului, iu-biți-vă, căci viața și vre-mea sunt trecătoare ca și pasiunile...

Pe câți nu i-o fi frămân-tînd oare aceleași gânduri, aceleași doruri, ascunse, a-celeași patimi înăbușite, ne-știuți, necercetați de ni-meni, în haosul acestei lumi egoiste...

Singură luna se preumblă liniștită și melancolică pe căile infinite ale universului, trimițându-mi, din împără-ția ei celestă, un mînușiu de raze, ce cad asupra-mi exfoliate de frunzișul tre-murător. — ca o dulce mîngăere tacită de soră, de prietenă...

...Realitate, realitate, cînd vei lua oare locul vșelor!?

C. C. Cristea

STROFE

Cînd vei simți și tu, vre-odată,
În clipe sfînte și divine,
Iubirea sfîntă și curată
Care-am avut-o pentru tine,

Te vei gândi cu dor la toate
Nimicurile din trecut
Și plînge-vei atunci, poate,
Mai mult ca mine, mult mai mult.

George Drăgan

PRIMAVARA...

*E primăvară caldă și senină,
E ceru-albastru, limpede, cu soare,
E firea'n haina ei de sărbătoare
Și-a nins pe toți cireșii din grădină...*

*Un svon de pasări vine'ncet de-afară,
Ș-a parfumat par'că'nadins și vîntul
Și răscolit de fier de plug pămîntul
Cît de frumos miroase-a primăvară!...*

*Ce fericit sunt azi! Ca niciodată
Îmi pare astăzi viața mai ușoară,
Mă'mbie zarea-albastră, nepătată
Și cîmpul cu covoare de verdeață...
Fii bine-cuvîntată primăvară
Care-mi aduci speranțe noi și viață!...*

Sterian Th. Dobrescu

1918, Aprilie 21
Briene (Basarabia)

pânire pe toate! Extasiat de atâtea frumuseți atâtea privești, adîncite în liniștea asta mormîntală, aș voi parcă... să opresc mișcarea în loc, punînd stăpânire pe veșnicie...

Totuș în sufletul meu simt o neliniste turburătoare, o frămîntare nebună, ca sub acțiunea unei furturi puternice lăuntrice, ceva nelămurit, inexplicabil pe care nu-l poți înlătura...

Și în fața naturei acestia moarte, cloroformizate... ce îmi desvălue toată măreția ei nupțială... nostalgia mi-cu lui colț — de care mi-e legată copilăria cu amîntirile ei frumoase și triste...—dîs-teptată de o cugetare a-proape inconstientă, mă poartă pe aripile durerii, in-suflîndu-mi un regret amar, pentru locurile acelea dragi

apari la geamuri... ca atunci cînd rătăceam ca sub pute-rea unei influențe magnetice noaptea pînă tîrziu pe alee.

Și involuntar cuget la „tine“... Ah! vremea cînd cu o singură sărutare mi-ai fi in-seninat fruntea-mi posomorâtă, nemîșcată de chimere-le fericeire!...

Neîndurătoare-o!... Te-ai dus, și în urma ta totul a rămas pustiu, turburînd liniștea sufletului meu...

Un sgomot ușor de pași, un fășit delicat de fuste... șoapte stranii... turbură pa-cea firei amorsite...

Tresar!

Pe aleia lucie, infinită scaldată în razele lunii, ză-resc două umbre, ce-mi par două fantome scoborâte din văzduh spre a-și da întîlni-re aici pe pămînt...

MAXIM GORKI

CAMARAZII

In românește de JAN VONDRUS

Calul sforăi. In amurg părea mai prăpădit și mai înspăimântător. Calcă'n-Străchini îl privi și scuipe apoi în foc scărbi.

Vom găsi poate și păsări pe lângă bălți.

Vrei să faci odată, diavole! strigă Calcă'n-Străchini înfuriat.

Nu fi supărat. Șefane, te rog, lasă calul în pace!

Ce-ai mâncat astăzi?

Nimic! răspuse Trage-Nădejde abătut și intimidat cu totul de tonul sever al camaradului său.

Din partea mea poți să mori de foame; mi-e indiferent!

Trage-Nădejde îl privia tăcut, în timp ce Calcă'n-Străchini își reluă lucrul furios.

Trage-Nădejde își întoarse din nou fața susținând adânc.

Mie îmi este într-adevăr indiferent, fă ce vrei. Să știi însă că vom rupe prietenia, dacă urmezi așa. Acum e de ajuns, te cunosc doar.

Ciudat om!

Poate!

Trage-Nădejde se ghemui și mai mult și tușia. Apoi zise găfâind: Mă împotrivesc numai pentru că situația mi se pare gravă.

Bine, bine, îi răspuse Calcă'n-Străchini supărat.

El își aruncă noile legătoare laolaltă pe umăr, luă coșul jumătate isprăvit sub braț și se sculă. Trage-Nădejde îl urmă, se uită la prietenul său și se îndreptă încet spre cal.

Fii liniștit, zise el către cal, poți să fugi!

Calcă'n-Străchini îl privia la ceca-ce făcea el cu animalul dar începu să se plîngă iscusit. Porni înainte și strigă: Urmează-mă odată!

Își croiă liniștit un drum prin mărăcini de-alungul gârlei; era întinerie beznă. Calul îi urmă. De odată se auzi, cum alunecă în apă.

Așa animal prost, zise Trage-Nădejde, alunecă în apă!

Calcă'n-Străchini tăcea.

Afară de trosnetul crăcilor nu se auzia nimic în liniștea adâncă.

Ca ochiul unei fiare răpitoare focul strălucia în urma lor.

În timpul acesta răsări luna aruncându-și razele asupra gârlei și pomilor. Copacii profilau umbre negre și lungi făcând asfel pădurea și mai înfricoșătoare. Ca niște lumânări înalte străluciau tunchiurile mestecănișilor argintii între stejari întunecați și mărăcini mărunți.

Camarazii mergeau de-alungul gârlei. Drumul era supărăcios; era poleit de umezeală, în unele locuri era acoperit cu noroiu.

Trage-Nădejde respiră din greu și horcăind, pășea în umbra lui Calcă'n-Străchini.

Acesta zise: Mergem fără să știm măcar unde vom ajunge. De unde putem lua acum ceva? Vai!

Trage-Nădejde suspină în tăcere.

Acum sună nopțile scurte — se va face ziua când vom ajunge în sat. Și totuși mergem agale ca oamenii nobili cari fac o plimbare.

Am oboșit camarade! șopti Trage-Nădejde.

Oboșit? strigă Calcă'n-Străchini batjocoritor, trebuie să știi bine, pentru ce!

Mă înăbuș aproape. Trebuie să fie din pricina boalei.

Ce spui, — probabil că din pricina prostiei.

Calcă'n-Străchini stătu locului, trosni din degete către prietenul său și repetă: Vino din pricina prostiei tale, auzi?

Trage-Nădejde își plecă capul pocăit și răspuse: Poate că ai dreptate.

Ar fi dorit să mai adauge ceva, începu însă să tușească așa încât fu nevoit să se sprijinească de un pom. Înmărmurit, Calcă'n-Străchini privea la fața-i slăbită și posacă.

Îndată ai să trezești toată pădurea, spuse el necăjit.

În sfârșit: se potolise tușea, și Trage-Nădejde putu din nou să aspire.

Și se așezară sub pomi, pe pământul alunecos.

Calcă'n-Străchini după ce și făcu o figură și și-o aprinse zise: Ne-am putea duce acasă, dacă am avea ce mânca!

Da, aprobă celalt.

Calcă'n-Străchini îl privi chiorăș și urmă: Dar fiindcă nu-i asta cazul, trebuie să mergem mai departe!

Da, nu poate fi altfel, zise Trage-Nădejde cu un suspin.

De sigur că nu ne va eși mult căci suntem prosti peste măsură.

Vocea a rădentă a lui Calcă'n-Străchini îl durcă pe Trage-Nădejde și el oftă.

Mie foame îngrozitor, mai zise Calcă'n-Străchini.

Trage-Nădejde se ridică repede. Unde vrei să te duci? întrebă Calcă'n-Străchini.

Vino cu mine!

Unde?

Vino numai!

Fie, Calcă'n-Străchini se ridică de asemenea.

Șoap bun tocmai nu va avea.

Nu strică, trebuie să ne mulțumim, cu ce vom găsi, răspuse Trage-Nădejde și brațele-i căzură meale în jos.

Ei vezi ai căpătat cursaj dintr-o dată!

Ce pot face altceva, dacă te vaiti merca?

Și tu erai merca foarte ușurațec.

Cum așa?

Pentru ce-ai făcut-o?

Avocam milk.

De cine?

De stăpânul lui.

Stăpânul lui? Vai, om simțitor, ce prostie! Ce te privește stăpânul?

Dacă te prinde, te răpune ca pe un animal. Și poți spune apoi, ce bun erai. Cu toată blândețea ta, te va maltrata până la sânge.

Te va chinui până vei rușna pe Dumnezeu să-ți trimeată un câț mai grabnjo stărci! Rușine!

Calcă'n-Străchini era ca leșit din fire. Vocea-i stridentă și batjocoritoare răsună prin pădure și trosnetul crăcilor răsună ca o aprobare la vorbele sale.

Trage-Nădejde, rușinat cu totul de reproșurile ce le auzise, umblă, ieri capul plecat și genuchii șovăitori în urma prietenului său.

Așeaptă puțin, zise deodată, trebuie să mă odihnesc. Apoi mă voi lăsa să mă duc singur în satul apropiat, de unde voi lua cu mine tot ce voju găsi. Atunci vei veni cu mine acasă, nu mai pot!

Șoptise numai; răsuflarea-i era întreruptă și horcăind, Calcă'n-Străchini îl privia sfios, porni apoi, însă, liniștit înainte.

Ascultă, zise însfârșit Trage-Nădejde și căzu la pământ, trebuie să mergi singur, eu voi aștepta.

VESELE

PARODIE

după Sergentul lui Alexandri

de St. Petrescu-Brăila

Pe drumul care duce, în vale, la fântână
Venea Vasile Gheorghe cu sticla goală 'n mână:

— „Mai mare 'mi pare setea, acum când n'am nimic

Aș vrea să sug o deca dar, vezi că n'am un pic“.

Și bietul om slab, palid, având o sete mare

Și-o sticlă goală 'n pântec, părănd o arătare

Pășea târând piciorul încet, dar pe-a lui fuși

Citeui o suferință divină și mare: fu.

Și 'n ochii lui cei tulburi, șasiu, ochi de beșev,

Treceau turbure unde de rachiu corosiv.

Cipicul era spart și haina pelicată

Dar nasul lui și fruntea părea cu roș vâpsită.

Calică-i era haina dar ascundea sub eu

Și sticla lui cea goală și dorul lui „să bea“.

Românul venea singur pe drumul noroios

Când, iată că aude, un cor sonor și gros

Și vede, nu departe, în fața lui venind

Un grup de cetățeni oftând și bălbâind.

Erau șase tovarăși din lumea sugativă

Mergând voioși cu sete, la lupta decisivă!

În frunte șeful mândru, cu mutra 'nvinețită,

La bravii săi tovarăși privea ca printr'o sită.

De-odată dă cu ochii de bietul insetat

Care de-atâta sete căzuse leșinat.

Și mult se balansează și mult se zăpăcește

Când sticla mare, neagră, sub haina lui zărește

S'oprește tot convoiul iar bravul comandant

Privește lung căzutul, s'apropie galant

Și-i strigă răg șit: — „De unde vii amice“?

— „Viu tocmai dela crăsmă!“ — „Vin bun“?

— „Da, n'am ce zice!“

— Dar astă sticlă ce-ate, o dragul meu amic“?

— Ce are 'n ea? Nimica... acum nu este-un pic!“

— Dar cum se face asta“? — „Știu eu? așa de-odată

Mi-a fost o sete mare, nebuună și, ca toată

Ma mi-a ajuns dar, bea, am și băut chiar apă!“

— „Șt ce grad ai acuma“? — „Trei grade la supapă!“

Atuncea comandantul sărută pe tovarăș

Se 'ntoarce, printre lacrimi vorbește, 'l pupă iarăș

Iar grupu 'ntreg s'așează, voinici și demni eroi,

Alături de-al lor frate, alături în... noroi!

Aici, nu mai pot. Mă dor toate ca-
sele, și simt o greutate la cap.

Ce spui, așa de odată! zise Cal-
că'n-Străchini supărat. Numai poți
într'adevăr merge mai departe?

Mi-e imposibil!

Foarte mulțumesc! Rușno!

Sunt pe sfârșite!

Nu mă miră de loc! Suntem de
azi dimineață pe drum și n'am
mâncă nimic.

Nu, știu prea bine că mi se a-
propie sfârșitul, nu vezi că îmi
curge sânge din gât!

Și Trage-Nădejde întinse lui
Calcă'n-Străchini mâna și pătă
de sânge. Acesta zise șoptind:
Ce ne facem acum?

Trebuie să mergi singur, eu ră-
mân aici, mă voi face în curând,
poate, mai bine.

Unde m'ași putea duce? Să mă
duc să le spun țăranilor din sat,
că zace aici un bolnav pe moarte?

Asta-i imposibil, te vor bate nu-
mai.

Asta-i adevărat. De oamenii a-
ceștia trebuie să rămânem departe.

Trage-Nădejde tuși din nou cu
capul aruncat pe spate și sculpă
apoi sânge.

Mai curge sânge? întrebă Cal-
că'n-Străchini, care sta lângă bol-
nav, tot privind împrejur.

Foarte tare, răspunse Trage-
Nădejde încet și tuși din nou.

Calcă'n-Străchini zise supărat:
Nu putem oare chema pe nimeni
într'ajutor?

Nu știu pe cine.

N'ai putea cumva să mergi în
Nici gând.

Calcă'n-Străchini înghețoche lângă
capul prietenului său și-l privi.
Respirarea-i era grea și întrerup-
tă. Ochișii umflați buzele strâns li-
gite de dinți. Din colțul stâng al
gurii curgea sângele.

Tot mai curge?

Fața bolnavului tresări.
To, n'a încetat!

Calcă'n-Străchini își plecă ca-
pul tăcut.

Unul din pereții văi jaundea de
revărsarea râului, ora acoperit de
un strat de pământ strălucitor și
negru. Pe el se profilau copacii,
pe cari vântul îi agita încete și
încoolo, umbre stranii și inspăi-
mântătoare. Pereții celalt al văii
era acoperit cu mărăcini deși, al-
trecător intineric monoton era întrep-
răpt numai de lumina trunchiuri-
lor de molift, de un galben des-
chis. Nenumărați corbi trăiau în
pele ei.

Nu-ți fie frică, te voi face în
curând sănătos. Crede mă nu tre-
buie să-ți fie frică!

Doamne, Isuse Chr'is oase! ge-
na Trage-Nădejde.

Curaj, nu este toamnă de dispe-
nță, îl consolă Calcă'n-Străchini și
aplecă asupra prietenului său.
Acesta tuși iarăși. Din pieptul
său eși un sunet dureros. El gă-
lăca după o fugă lungă și repede.
Înt timp stătu astfel.
Nu fii supărat pe mine, Ștefane,

din pricina calului, iartă-mă.
sempul meu prieten.

Nu, eu trebuie să-ți cer țe ier-
tare, spuse Calcă'n-Străchini. Ah,
ce să fac!

Știi ajute Dumnezeu!

El tăcu suspinând, un horcăit
adânc, o tresărire și membrele i
se în inseră lung.

Calcă'n-Străchini își întoarse
privirea. Cele câteva mănute i se
părară o veșnicie.

Trage-Nădejde mai își ridică
încă odată capul, căzu, însă, îna-
poi istovit.

Ce vrei camarade? întrebă
Calcă'n-Străchini aplecându-se și
mai tare asupra prietenului său.
Nu primesc nici un răspuns. Trage-
Nădejde rămase mut și nemiscat.
Calcă'n-Străchini mai stău a scurt
împ ingenunchiat, apoi se ridică,
făcu semnul crucei și plecă îna-
inte. Fața-i arată o expresiune po-
somorită, barba-i înceajura sbur-
ljiă buzole. Oalea așa puternic
parcă ar fi vrut să pedepsească
pământul cu picioarele sale.

Zorile zilei se iviseră. De asu-
pra pământului se întindea corul
cenusiu și posomorât. În valea pă-
duroasă era liniște. Numai apa își
cânta vechiul cântec.

Un zgomot se auzi de odată:
Un bulgăr de pământ se rostogoli
în apă. Un corb se deșteptă cron-
cănind înăbușit și flufura, bătând
puternic din aripi. Cântecele unei
cicărlii se ridică spre cer. Aerul,
îngreunat de ceață al văii pădu-
roase, însă, înghiți repede toate
aceste zgomote.

Trad. Jan Vondrus

EPIGRAME

„Cortinei“, răposată
înainte de apariție.

Cortina ați vrut s'o ridicați,
Și evident, bine făceați
Dar, nenoroc, nu s'a putut,
Ați tras de sfori și... a căzut!

Unui cămătar

Să-și bată joc de tine, amicii
[falsi, și-au spus,
Stilindu-ți lăcomia, că „ai primă de-
[aur“

De-atuncea, tu într'una gândești
[că s'ar putea
Mai sigură să fie, ca'n tine, în
[tezaur.

St. Petrescu-Brăila

Unui pretins poet

Îți chinui în zadar acuma muză,
În ceasul ăst cu multele-i
[senzații —

În van îți răscolești în sobă
[spuza...
Tu ești poet... dar fără inspirații.

George Bateulescu

UNUI SUFLET

Așa cum l'am cunoscut.

Din nou venit-am eu să cânt,
Iluziilor tale sfinte, dar spulberate acum de vânt —
Din nou venit-am eu să-ți cânt.
În seara asta așa de tristă, când totul e pustiu afară,
Strunesc ghitară'nceț să-ți cânte iubirea ta de odinioară.
O dragoste așa de tristă și prea din cale de curată,
Ascultă-bine dela geamu-ți, frumoasa mea îndurerată
Rămâi tăcută'n ascultare și plânge-ți visu de fecioară
Acum în clipele aceste, trăește-ți visu! de altădată...

Iubirea ta — tot ce-i mai gingaș și mai curat în lumea noastră
Al'arul ce ți-l făuriseși în nopțile cu lună plină,
Lungi fire de beteal'urzite, atâtea primăveri deardându-l,
O clipă dintr'o altă viață — au fost — acum e o ruină —
Mirată stai — nu-ți vine a crede, că idealul de odinioară,
Iubirea ți-a'nțeloso altfel și faptul acesta te omoară.
Ți-e suflete în doliu acuma, nu ți-a rămas decât să plângi,
Eternizând astfel povestea, acelora ce au crezut...
Amorul ca un ce divin — ascultă-mă tu ești copilă,
Nimic curat nu mai rămâne din păcătoasa de argilă
Uitarea-i singura scăpare — de nu poți, suflete să-ți frângi.

Nicu J. Fiamură

LENEA

Toți în juru'mi se frământă,
Înhămați la muncă sfântă,
Dar, când toți se ostenesc,
Eu stau lenoc și gândesc.

Cum ar fi, nu știu, mai bine.
Să m'apuc de lucru mi vine,
Dar un glas netnfrăpat
Brațul mi-l paralizat,

Căci sarcastic mi repetă,
Ca un cântec de flăcău:
„Și de-ți sta și de-ți muncă,
„S'unii și alții veți muri!“

N. Tino

M'ai uitat

La pieptul meu zădărnice
O clipă să te străng...
M'am amintit de tine
Și-am început să plâng!

Imbrățișai în noapte
Ne-am rălăcit prin lunci
Și cât mi erai de dragă!
N'ai mai venit de atunci!

E aceeași albă noapte
Și nu știu ce ascult...
De tot mă pierd aiurea, —
Tu mai uitat de mulți!

I. Didu

Din cauza lipsei de spațiu, ur-
nările la „Printre rânji“ și „Sur-
prins în țară străină“, au rămas
întru numărul viitor.

Correspondența Redacției

A. D. — Vom publica cu mo-
dificări.

Dundreanu. — Nu prezintă in-
teres.

Igestan. — Simplu fapt divers
slab expus.

Spartaly. — Ne-ați trimis o co-
pilărie.

Zăpada. — Se întrevede că mă-
nuți bine versul, dar ne-ați tri-
mes ce aveți mai slab.

Neti Katz. — O fi din rusește,
dar nu e sonet.

Kronos. — Condensați, acor-
teți unele denumiri tehnice și
bucurose.

Rovinaru și Alexandrescu. —
Sunt încercări cari promit, dar
încă nepublicabile.

Cricăț. — Copilărie.

Al. Popescu, Ploiești. — Încer-
cări slabe.

A. Tomescu. — Cea ce ne-ați
trimis e lipsit de interes. Aveți
darul descrierii, trimiteți-ne ce-
va interesant și scris pe o singură
față.

Licostra. — Vă rugăm trimi-
teți-ne ceva mai potrivit cu fejul
de a fi al acestor foi.

Alcorn. — Epigramele trimise
sunt prea personale.

Al. Drobb. — Deși cunoscută, am
publicat-o dacă a-ți refacă-o în
proză, căci versul îl mănuiți slab.

D. Alexandrescu. — Prea de-
colțat.

E. Pompeius. — N'am primit.
N. Șerbănescu, Farmecul frun-
zelor, Him, Novosello, Emiltan,
M. Stoicescu, Lia Ganu, Abra-
mov, Tita Solo, Dem. Rădulescu,
N. Constantinescu, Lia Al. S. —
Nu se publică.

RUBRICA JOCURILOR

SOLUȚIILE N-ului 5

SARADA

ZA - HAR

ARITMOGRIF

de Gr. Duca

SECARA
ALUNE
NEROD
DEDAL
UCRAINA
SANDU-ALDEA

JOC IN CRUCE

de Gr. Duca

EVA
CEH
VERDI
BIDON
CUC
UNU
VERDUN

JOC DE MEMORIE

de Spartali (Junius)

ARDEI
TEI
MEI

JOC IN CIFRE

de George T. Motoc

ANDREI
MARIN
ERIC
RADU
ION
CAROL
ANTON
NICULAE

Le-au deslegat:

Bernhard Abramovici, Sola Marinescu, Anela dala Făgăraș Nestor Răntescu, Nicu N. Cristea, Seng. T. R. G. Rădulescu Vainer S., Lila C., adoratoarea ochilor albaștri Pălticeni, Theo Dron, Georges Comănescu, Stelian Mihăilescu din miza război. Gh. I. Trifan, I. Spartali, Lia și Al. Scărlătescu, Th. M. Mucioșopol, P. Chirculescu-Budești, Calancea M. Ioan, V. Kekieș, Const. Mititelu, George A. Petre.

RUBRICA JOCURILOR

SERIA I-a

SOLUTII

1. ARITMOGRIF

de Mitică Rădulescu

VICTORIA
INDUSTAN
CONSTELATIE
TULGHES
OMAT
ROMANI
ULAN

VICTORU ANESTIN

2. JOC DREPTUNGIULAR

de V. Dumitrescu

1-2 DRINA
2-3 AMAN
1-4 DAMB
4-3 BĂCAN

3. SARADA

FLA - UT

4. JOC IN ROMB

de Mony Carol Severin

B
NUC
BUZAU
CAI
U

5. SARADA

CA - CA - O

6. JOC IN CRUCE

de V. Dumitrescu

S
T
E
B O L I N
I
A
N

7. SARADA

de Mitică Rădulescu

VID - IN

8. ARITMOGRIF

de Gr. Duca

PORC
OHO
ECOLINUS
TORT
ARMENI
ȘTEFAN

POETAS -- COSTIN

9. JOC ROMBIC

de Gr. Duca

O
BIR
OITUZ
RUS
Z

10. ARITMOGRIF

de Vasile Dumitrescu

ARAD
POINCARE
URAL
SARDINIA
DURNOV
ETER
SULINA
OSMAN
ABUC (Cuba)
RE
ECATERINA

Apus de soare -- Delavrancea

11. JOC IN ZIZ-ZAG

de C. Neghină

1-2 Sadoveanu
2-3 și 3-4 Universul literar
4-5 Roman
5-6 Nil
6-7 Lin
7-8 Nue
8-9 Casin
9-10 Nicotina
10-11 Navigație
11-12 Ecaterina

12. SARADA

de Gr. Duca

OM - ER

13. JOC IN PUNCTE

de P. Chirculescu-Budești

SONET
CORUL
PUNTE
NENEA
TUNET

SONET - TUNET

14. SARADA

de Calancea M. Ioan

PI - PA

15. ARITMOGRIF

de I. Saidel

ANVERS
VERDUN
EPERNAY
REIMS
EPINAL
SEDAN
CAMBRAI
UDINE

AVERESCU

16. JOC IN TRIUNGHIU

de Dem. Rădulescu

TORONTAL
ODOLEAN
ROMANI
OLANE
NENE
TAI
AN
L

Au deslegat :

No. 1. -- Costică Davidescu Călărași, Nelu D. Pascu, Paula Lang, St. Vainer, I. Spartali, Chirea Elena, C. O. Dell.

No. 3. -- Th. Dron, Nelu D. Pascu.

No. 4. -- Nelu D. Pascu, St. Vainer, I. Spartali, Chiriachița M. Rădulescu, C. O. Dell.

No. 6. -- I. Spartali.

No. 7. -- Iz. Vainer.

No. 8. -- Theo Dron, I. Spartali, P. Chirculescu-Budești, M. Stănescu, Iz. Vainer.

No. 9. -- Theo Dron, I. Spartali, P. Chirculescu-Budești, Chiriachița M. Rădulescu, M. Stănescu, Iz. Vainer.

No. 10. -- I. Spartali, P. Chirculescu-Budești, Theo Dron, M. Stănescu, I. Saidel, Andreew Alexandru, Iz. Vainer, Chirea Elena.

No. 11. -- D. Crivăț, I. Spartali, P. Chirculescu-Budești, Theo Dron, Chiriachița M. Rădulescu, M. Stănescu, Puiu Georgescu, I. Saidel, Andreew Alexandru, Chirea Elena.

No. 12. -- I. Spartali, Chiriachița M. Rădulescu, M. Stănescu, I. Saidel, Andreew Alexandru, Iz. Vainer, P. Rapaport.

No. 13. -- I. Spartali, Andreew Alexandru.

No. 14. -- M. St., Ioan D. Stănescu.

No. 15. -- I. Spartali, M. St., Ioan D. Stănescu.

No. 16. -- M. St., Ioan D. Stănescu.